

A Budapest új, októberi számában külön rész foglalkozik — „Tisztelet Szindbádnak!” címmel — Krúdy Gyulával. A folyóirat, amelynek szerkesztősége most már az egykori óbudai Krúdy-házban van, közli Török Sándornak 1957 áprilisában a rádióban elhangzott csevegését Ifj. Krúdy Gyulával. Krúdy gyermekei közül ma már csak a második házasságból való Zsuzsa él; vele D. Magyar Imre beszélgetett. A kérdésre — „Hogyan nevelte az édesapja?” — Krúdy Zsuzsa így válaszolt: „Sehogy.” Hozzátette azonban: „De a maga módján reszketett ériem.” E sorozat legértékesebb része az a vallomás, amit — már jóval „Szindbád hazamegy” című regénye után — Márai Sándor írt Krúdyról. Az Egyesült Államokban lakó, 88 esztendőes Márai az egyetlen olyan ma is élő magyar író, aki nemcsak olvasta Krúdyt, hanem többször is találkozott vele. „Minden egyes sora ugyanabból az anyagból készült — nagy szó ez, mert rengeteget írt talán száz kötetet is —, s ez az anyag szintizta, időtlen irodalom.” Simonyi Imre „Szindbád utolsó utazása” címmel közöl verset Krúdyról, míg Kiss Károly „Krúdy és pályatársai” címmel, többek mellett, arról a sajátos „beszélgetés”-ről szól, amelyet Tersánszky elevenített fel Márai és az emberek között általában méltó Krúdy között. Amikor Márai egyszer viszonylag hosszan beszélt és Krúdy végig hallgatott, a még fiatal író megkérdezte; „Ugye, így gondoltod ezt te is, hiszen bólintottál rá, Gyula bácsi?” Mire Krúdy: „Hát, kérlek, én azon gondolkodtam, hogy miért nem rendel senki négy deci bort?... Babonából?” (A.)

